

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XIX. De libro Juliani quem inscripsit: & de Daphne suburbano
Antiochiae; ejusq[ue] descriptio: & de translatione reliquiarum Babylae
Episcopi & Martyris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

tiones composuit, & numero & præstantia æquales iis qui apud Græcos in eo genere celebres exstiterē, seu genium, seu dictionem, seu formam, seu dispositionem operis spectes. Adeo ut nisi homines antiquitatem venerari solerent, & ea maxime diligere quibus assueverunt; Apollinaris libros æque ac veterum illorum laudaturi essent ac discituri: eoq; magis ingenium hominis admiraturi; quod veterum quidem singuli in uno tantum genere doctrinæ versati sunt: hic vero omnia complexus, vim ac præstantiam uniuscujusque, ubi usus id postularet, expressit. Nec ignobilis est ejusdem liber, quem adversus Imperatorem, & Gentilium Philosophos composuit, qui de veritate inscribitur. In quo etiam absque ullo testimonio sacrorum librorum, ostendit illos vano errore deceptos, secus quam decet de Deo sentire. Etenim Imperator nostra irridens, ad illusterrimos Episcopos hujusmodi Epistolam scripserat. Legi: intellexi: damnavi. Quibus illi ita rescriptisse dicuntur. Legisti quidem, sed non intellexisti. Nam si intellexisses, nunquam condemnassus. Non desunt tamen qui Basilio Ecclesiæ Cappadocum Episcopo hanc Epistolam tribuant: neque id à vero abhorret. Verum si ab hoc, si ab alio quopiam scripta est, scriptorem ejus mirari profecto debemus, tum ob magnitudinem animi, tum ob eruditionem.

ἔπεινόησεν ἰσαριθμῶς ἢ ἰσθδωμῶς πωρομαλείας, ἤθει τε καὶ φροσῶν καὶ χαρῶν οἰκονομία ὁμοία τοῖς παρ' ἑλλήσιν ἐν τῷ εὐδοκμήσασιν ὡς εἰ μὴ τῷ δεχαιτῆρα ἔπημων οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ σωτήρα δόξα ἐνόμιζον, Ἰππῶς, οἶμαι, τοῖς παλαιῶς τῶν δασοληναεῖς σασδῶν ἐπήνην, καὶ εἰδὸ ἀσπῶν τῶν πῶν πῶν αὐτῶν τὴν εὐφυῖαν θαυμασιώτες, ὅσω γὰρ τῶν μὴ δεχαιτῶν ἕκαστος μόνον ἰσασδασεν ὁ δὲ, τὰ πάντα Ἰππῶσας, ἐν καλεπεργῶσι χρεῖα τὴν ἑκάστου Ἰππῶν ἀπεμαξάσθαι ἀγγλῆς ἢ ἑσπῶς ἀσπῶν βασιλέα ἤτοι εἰδὸ παρ' ἑλλήσιν φιλοσοφῶν ἐστὶν αὐτῶν λόγος, ὃν ὡς ἐρ ἀληθείας ἰππῶ γραφῶν ἐν ᾧ καὶ δίχα τῆς τῶν ἰερῶν λόγων μαρτυρίας, εἰδείξεν αὐτῶς δασεκοινησῶν Ἰδῶντος πῶν Θεῶν φροσῶν τὰς Ἰππῶσας δάξων ὁ βασιλεὺς, τοῖς τότε διαπῶσπῶν Ἰππῶκόποις ἐπέσειλεν, ἀγγλῶν, ἔργων, καὶ ἔργων εἰδὸ δὲ, πῶς ταῦτα ἀλλογράφῶν, ἀγγλῶς, ἀλλ' ἀγγλῶς εἰ Ἰδῶντος, ὅσῶν καλέγγως εἰσὶ δὲ οἱ βασιλείῶν τῶν πῶσπῶν τῆς καππαδοκῶν ἐκκλησίας τῶν τῶν Ἰππῶσων ἀναλιθέασιν καὶ ἀσπῶν ἀλλ' εἰς αὐτῶν, εἰτε ἀλλο ταῦτα ἐστὶν, ἀγγλῶν δῶν ἀσπῶν ἀνδρείας καὶ παιδεύσεως τὸν γραφῶν.

CAP. XIX.

Κεφ. ιθ.

De libro Juliani quem μισοπάγωνα inscripsit: & de Daphne suburbano Antiochiæ; ejusq; descriptio: & de translatione reliquiarum Babyle Episcopi & Martyris.

Περὶ τῶν λόγων τῶν ἐπιτομῶν, ὃν ἐπιτομῶν καλεῖται μισοπάγωνα ἐστὶν τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ δόσων: Ἐξ ἑσπῶν αὐτῶν καὶ πῶν τῶν μισοπάγωνα τῶν λευφῶν βασιλέα τῶν ἰππῶσων τῶν.

Æterum Imperator cum bello Persis inferre cuperet, Antiochiam Syriæ venit. Ibi cum populus vociferatus esset, maximam quidem copiam esse frugum, sed eas carius vendi: Imperator liberalitate sua plebem, ut opinor, demereri studens, res in foro venales viliore quam par erat pretio distrahi jussit. Cumque mercatores fuga se subduxissent, res quidem ad victum necessariae deficere cæperunt. Antiocheni vero graviter id ferentes, Imperatorem probris affecerunt, & in barbam ejus, eo quod promissior esset, cavillati sunt:

Ὁ δὲ βασιλεὺς πέρσας Ἰππῶσων σασδῶν, ἤκεν εἰς ἀλλογράφῶν τῶν σύρων ἐκδοσῶν δὲ τῶν πῶν, ὅσῶν πολλὰ μὴν ἐστὶ τὰ Ἰππῶσων, πολλὰ δὲ πῶν λιγῶν ἰππῶ φιλομῶν, οἶμαι, τὸν δῶν ἰππῶν ἐπαγγῶν, Ἰππῶ ἤσπῶν εἰδὸ τῶν μαλῶν ἐπ' ἀγορῶν ὡς πῶν ἀσπῶν πῶν τῶν ἐκφυγῶν δὲ τῶν καππῶν, τῶν μὴν Ἰππῶσων ἐπέλιπεν ἀλλογράφῶν δῶν τῶν ποιέγγῶν, τὸν βασιλέα ἰππῶσων, καὶ εἰς τὸν πῶν αὐτῶν ὡς βασιλέα εἰς ἐπῶν.

καὶ εἰς τὸ νόμισμα, ὅπ' ταύρα εἶχεν εἰκό-
 ναί τὸν ὄψομον Ἰσίδης τῆς ἰσθμίων ταύ-
 ρων ὑπὸ ἰσθμίων ἀνατεταράχθαι ἐπέω-
 θάρον· ὁ δὲ, τὰ πρῶτα ὀργισθεὶς, ἠπέ-
 λει ἀνιοχέας κακῶς ποιήσεν· καὶ εἰς ταρ-
 σὸν μειοκίεσθαι παρεσκιάζετο· ὑπερ-
 φημῶς ὅ τ' ἔθ' ἑμὲ μετὰ βαλλόμενον, λόγοις
 μόνις τῷ ὕβρι ἡμῶν καλλίσει καὶ
 μάλα ἀσείον λόγον, ὃν μετ' ὀνόμα ἐπέ-
 γραψέ, καὶ ἀνιοχέων διεξελθὼν χριστιανοῖς
 ὅ καὶ θάθα ὁμοίως ἐχρητο, καὶ τὸ ἐλλω-
 κὴν κρημῶν ἐπέδραζεν· οἷα γὰρ τότε
 συνέβη παρὶ τῷ θήκῃ βαβύλα ἔ' μαρ-
 τυροῦ, καὶ τῷ ἐν δάφνῃ ναῶ ἔ' ἀπόλλω-
 νος, ἀξίον ἀφηγήσασθαι ἀρχομαι δὲ ἐν-
 τεύθεν δάφνη τὸ ἴσθημον τῆς ἀνιοχέας
 παρὰ τὸν, κομῆ μὲν ἄλσει κυπαρισσῶν
 ποτῶν ποικίλλε· δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις
 φυτοῖς ἀναμιξέταις κυπαρισσοῖς· ὑπὸ δὲ
 τῆς δένδρου, ἀμοιβασθὼν τῆς ὠρῶν ἐνώθη ἔ'
 παποδ' ἀπ' αἰδῆ ἀνθῶν ἡ γῆ φέρει ὄσφρη
 δὲ πρὸς μᾶλλον, ἢ σκιά παύλα καὶ τὸν χῶ-
 ρον πρὸς κείνη, τῇ πυκνότητι τῶν κλάδων ἔ'
 τῆς φύλλων μὴ συγχωρεῖσα τῷ ἀκτῖνα
 τῆς δάφνης ἐμβάλλειν· ἡδὺς τε καὶ λίαν
 ἐπὶ τῆς ἐστίν, ἀφθονία τε καὶ κάλλει ὑδά-
 τιν καὶ ὠρῶν ἐνχεασία, καὶ παρὰ τῶν
 ἀνέμων πνοαῖς· ἐνταῦθα δὲ παῖδες ἐλλή-
 νων μυθολογοῦσι, δάφνην τὴν λάδωνος πό-
 τος δὲ δακτύλου φεύγουσαν ἀπόλλωνα τὸν
 ἐρῶν, εἰς ὁμώνυμον φύλον αὐτὴν μετὰ βα-
 λῶν τὸν ὅ, μὴ ὅ ἔτις ἀπαλλαγῆτα ἔ'
 παύλας, φαίνονται τοῖς κλάδοις τῆς ἐρω-
 μένης, καὶ δένδρον ἔσαν ἀεπιτύχασθαι, ἔ'
 τῇ παρὰ τὸν δάφνην τὰ μάλιστα πηῆσαι τὸ χω-
 ρον, εἰς τὴν τὴν ἄλλο κεκαρσμένον ὑπὸ
 τοῖς τῶ ὄν τῶ παρὰ τὴν δάφνην, Ἰσ-
 θμίων τοῖς ἐπικέσθαι, ἀχρὸν ἐνομιζέσθαι ἢ τε
 γῆρας καὶ φύσις τῆς χῶρας παρὰ τῶν ὠρῶν
 ἰσθμίων, καὶ ὑπὸ τῆς ἔ' μύθε ἐρωπική τις
 ἔσται, μικρῶς λαβομένη ἀφορμῆς διπλῆν
 ἀπετέλει τὸ πάθος τοῖς διεσθαρμένους νέοις·
 εἰς ἀεπίτησιν γὰρ παρὰ τὸν δάφνην τὰ μυθολο-
 γήματα, χαλεπῶς ἔσκαίοντο, καὶ ἀνέδλω εἰς
 ἀκατάστατον πρᾶξις ἐχώρην, ἔ' ἑσθαρμένους
 ἐνώμιοι, ἔτε σῶφρονας καὶ ταυτὸν ὄρεν

A nummos quoque irritantes, quibus
 imago tauri erat insculpta. Orbem
 enim illo imperante eversum esse, per-
 inde ac tauros supinos, jocando dice-
 bant. At Imperator initio quidem ira
 succensus, Antiochenis minatus est, sese
 illos male multaturum: Tarsumque
 migrare jam parabat. Sed animi æstu
 repente mutato, verbis duntaxat con-
 tumeliam suam ultus est: elegantissi-
 mo & admodum faceto adversus An-
 tiochenos libro composito, quem *μισο-
 πώματα* inscripsit. Porro Christianos
 etiam in hac urbe solito more tractavit,
 & religionem Gentilium illic stabilire
 studuit. Ea vero quæ tunc temporis
 circa loculum Babylæ Martyris, & in
 templo Apollinis Daphnæi contige-
 runt, operæ pretium fuerit commemo-
 rare. Narrationem autem hinc ex-
 ordiatur. Daphne nobile Antiochiæ sub-
 urbanum, multarum quidem cupressor-
 um nemore nitescit. Sed & aliis inter
 cupressos confitis arboribus variatur.
 Sub arboribus autem, pro temporum
 vicissitudine, fragrantissimos omnis ge-
 neris flores tellus gignit. Porro lacunæ
 potius quoddam, quàm umbra, locum
 undique obteggit, præ frondium ac ra-
 morum densitate, folis radios humum
 usque pertingere non sinens. Amœ-
 nus præterea ac jucundus est locus ob
 aquarum copiam ac pulchritudinem, &
 ob temperiem cæli, & propter auras
 molliter spirantes. Ibi fabulantur Græci
 Daphnem Ladonis fluvii filiam, ex Ar-
 cadia fugientem Apollinem amato-
 rem, in arborem nominis sui conver-
 sam esse. Apollinem vero ne tum qui-
 dem perturbatione animi liberatum, ex
 ramis amatæ coronam sibi texuisse, eam-
 que licet arborem brachiis complexum
 fuisse. Et hunc locum præ cæteris
 quos amabat, præsentia sua ac diu-
 turno domicilio honorasse. Cum igitur
 hujusmodi esset suburbanum Daph-
 næ, pedem eò inferre vitis bonis
 turpe habebatur. Nam & situs ac na-
 tura loci ad voluptatem accommoda-
 ta, & ipsius fabulæ argumentum ama-
 torium, levi arrepta occasione, mor-
 bum duplo graviore accendebat cor-
 ruptis adolescentibus. Hi enim fabu-
 lam illam ad excusationem flagitii sui
 prætendentes, multo magis inflamma-
 bantur, omnique licentia ad turpes actus
 prorumpentes, nec ipsi modeste agere
 poterant, nec modestos viros illic cernere

Kkkk

sustinebant. Nam qui absque amica A
 diverfaretur apud Daphnen, is stupidus
 & inurbanus, & tanquam scelus quod-
 dam ac piaculum fugiendus videbatur.
 Et alioqui locus hic Paganis venerabilis,
 magnoque in honore erat. Erat enim
 illic Apollinis Daphnæi pulcherrimum
 simulachrum, & templum magnifice
 atque ambitiose constructum. Cujus
 templi conditor fuisse dicitur Seleucus,
 pater Antiochi illius, à quo Antio-
 chia nomen accepit. Credebatur et-
 iam ab illis qui ista colunt ac prædicant,
 aquam illuc divinatricem fluere ex fonte
 Castalio, qui idem nomen eandem- B
 que efficaciam haberet, quam ille Del-
 phicus. Denique & Hadriano adhuc
 privato imperium eo loco prænutiatum
 esse jactant. Nam cum folium
 lauri immerfisset in fonte, futuri no-
 titiam hausisset dicitur, quæ in fronde
 descripta esset. Cum autem postea ad
 imperium pervenisset, fontem ob-
 struxisset fertur, ne aliis etiam liceret
 res futuras prænoscere. Verum has
 fabulas, ejusmodi rerum Studiosis accu-
 ratius exponendas relinquamus. Post-
 quam vero Gallus frater Juliani, Cæ-
 sar à Constantio nuncupatus, Antio-
 chiæ sedem fixit: cum esset Christianus,
 eosque qui religionis causa mar-
 tyrium pertulerant impensè veneraretur,
 eum locum superstitione Gentilium,
 & intemperantium hominum flagitiis
 purgare constituit. Id autem se facili-
 ter consecutorum arbitratus, si Eccle-
 siam illic ex adverso templi Apollinis
 construxisset, loculum Babylæ Mar-
 tyris, qui olim Ecclesiam Antiochenam
 summa cum laude rexerat, & glorioso
 martyrio occubuerat, Daphnen trans-
 tulit. Ex eo tempore ajunt dæmo-
 nem more solito oracula reddere de-
 fuisse. Et initio quidem credebatur
 ideo obmutuisse, quod victimis & D
 cultu illo careret, quo prius observa-
 batur. Verum ex iis quæ secuta sunt
 apparuit, Martyrem qui in proximo
 collocatus erat, obstitisse, quo minus
 responsa eaderet. Etenim cum Julianus
 orbem Romanum solus administraret,
 quamvis libamenta & nidor, & hostia-
 rum copia dæmoni abunde suppeteret,
 nihilominus conticuit. Tandemque re-
 sponso dato, causam prioris silentii ipse
 met prodidit. Nam cum Imperator de
 quibus ipsi visum erat negotiis oracu-
 lum illic consulere cœterevisset, templum
 ἀνεχώρητοι ὡς ἡ διατριβὴ ἐπιδοῦς ἐρωμένους
 δάφνη ἐτύχχανεν, κλιθίος τε καὶ ἀγροῦ
 ἐδοκεῖ κ' ὡς περὶ τὴν ἀγροῦ ἢ δὴ ποταμὸς
 κλιθίος ἢ κ' ἄλλως ἢ σεβασμῶν ἐπεὶ πάλ-
 λη τοῖς ἑλλησιν οὐκ ἔστιν ὡς ἐστὶν ἐτύχχανεν
 ἢ ἡδὲ ἐνθάδε δάφναις ἀπὸ πλῶν ἀεὶ κα-
 λὲς ἀγαλμα, ἐνέως μεγαλοφυῶς τὴν ἐπι-
 πολίμως ἐξήρασμένους ὄν λόγῳ οὐκ ὀνομα-
 σαμ σελδίκον τὸν ἀντιόχου πατέρα, ὡς ἐπινο-
 μόν ἐστιν ἡ ἀντιόχου πόλις ἐπιστεύει δὲ πάλαι
 τοῖς τὰ δ' ἐπρεσβύσι, ρεῖν αὐτοῖσι καὶ ὡς
 μαυλίκον ἀπὸ κασαλίας τῆς πηγῆς, ἡμῶν
 τῆς ἐν δελφοῖς ἐργετίας τε καὶ ἀποστο-
 είας λαχέσσης ἀμείλιτοι καὶ ἀδρανῆ
 ἰδωθέντι, τὰ ἀπὸ τῆς βασιλείας αἰχμη-
 ἐνθάδε ἀεὶ μὴ βῆθαι φασι γὰρ αὐτοῖσι ἐπι-
 λον δάφνης ἐμβάψαντα τῇ πηγῇ, δρῶσα
 τὴν τῷ ἐδόμενον γῶσιν, ἐγχεσθῶς ὅτι
 φύλλοι δηλωθῆσαν παρελθόντα ἢ ἐπι-
 ἡγεμονίαν κατὰ χάσασιν τὴν πηγὴν, ὡς
 ἐξῆναι καὶ ἄλλοις ἀεὶ μὴ βῆθαι τὸ μέλλον
 ἀλλὰ τὰ ταῦτα μὴ οἷς τῶν μέλει, ἀεὶ
 C μυθολογῆσαι ἐπεὶ ἡ γὰρ ὁ ἰεραὶ
 ἀδελφός καὶ σαρ κατὰ σαρ κατὰ σαρ
 ἐν ἀντιόχεια δῆγε, χριστιανός ὢν καὶ
 μάστιγα ἀπρεσβύτων ὅτι ὡς ἔδωκε
 μεμαρτυρηκότας, ἐγὼ κενὴ ἑλληνικῆς ἀπο-
 δαιμονίας ἐὺ βρεως ἀκολάσων ἀνδρα-
 τῆτον ἐκκαθαῖραι τὸν χάσασιν ἀπὸ τῆς
 βραδύως ἀπείσεσθαι, εἰ ἐκλήθειν ἐνθάδε ἀν-
 τικαλασθήσειν οἶκον, μετέθηκεν εἰς δάφνην τὴν
 λάρνακα τῆς βαβυλῆς ἐμαρτυρῶν ὅτι
 λα λαμπρῶς ἐπετερόπισε τὴν ἀντιόχου
 κλησίαν, καὶ ἐμαρτυρήσεν ἐξ ἐκείνης ἡ
 μήχησμοδῶς αἰσιωνῆως ἰο δαιμονίων
 καὶ ἡ τὰ μὴ πρῶτα τῶν πατέρων, ὡς
 ἀμοιβῆν καὶ θεραπείας ἢς ἀπὸ τῶν
 ἐδῆξεν ἡ τὰ μὴ ταῦτα, ὡς ἐν γένεσιν
 μὴ ὁ μάρτυρ, ἀσυνεχῶς τῶν πρῶτων
 γδιστὶν ἀνὲ μόνον κρατῆρ ἢ ῥωμαίων
 μένης, ἀπὸ δ' ὡν ἐκνίσσας καὶ ἀφθονίας
 τῶν μέλεχον, ἐδὲν ἢ ἦτον ἡρέμει καὶ τὸ
 ταῖον χεῖρας, ἤλεγξε καὶ αὐτὸς τῆς
 τῆρας σιωπῆς τὴν αἰτίαν ἐπεὶ ἡ
 ἐβλῆσθαι ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῶν οἱ ἐδοκεῖ
 θῆναι ἔ ἐνθάδε μαυλίε, ἀπὸ τῆς

εις το ιερον, αναθημασι κ' θυσιας φιλοθιμως
 επιματο δαμόνιον, & εδ' ετο παειων εσπεδα-
 (εαμελειν' ο δ', παειφανως μην ωδ' οδκ' εδη-
 λωσε, μη δυνααδ' χρησμοδ' εν διαβαδ' υλαν
 τον μαρτυρα γεινιωνα τη θηκη νεκρων δε,
 εφη, αναπλεων εν το χωριον, κ' κ' τ' ετο κω-
 λυαδ' παεινεμα οδ' χρησμες' πολλων η και
 αλλων κειδων εν δ' αθη νεκρων, συμβαλων
 ο βασιλευς τον μαρτυρα μονον εμποδων γι-
 νωαδ' τοις χρησμοις, παροσταξε μετακνη-
 θηαι την θηκην' σιωληθους οι χριστιανοι,
 ειληκσαν την θηκην επι τλω πολιν ωσει εα-
 δια τεσσαρακοντα, ενδ' ο μαρτυρ κειται, δε-
 δωκως απ' αυτη την παροσηγοριαν τα τοπω
 φασι η τοτε ανδρας κ' γυωαικας, & νεεες και
 παρθενες, γεργυιας τε & παιδας οι τον οργον
 ειλον, παδα κελδουμδ' αλληλοις, παδα
 πασαν την οδον διαιελεσαι ψαλλουιας πεο-
 φασιν μην τη ωδη οδ' ιδρωτας επι κερφικον-
 τας' το δ' αληθες, υπο ζηλε κ' παροθυμιας
 κηρωιες, τα μη τλω αυτην γωαμην εχεν
 αυτοις τον κερφικον παει το θεον' εζηρχον η
 η ψαλλω τοις αλλοις, οι τεταεσ ακριβεν-
 τες, κ' εμωπηχε το πληθ' εν συμφωνια κ'
 ταυτη την ρησην επιδ' εν' ηρωιθησαν παντες
 οι παροσηκω εντες τοις γλυπτοις, οι εγκωχω-
 μμοι τοις ειδωλοις.

A ingressus, victimis ac donariis magnificis
 dæmonem veneratus est; oravitque ut
 de iis rebus quas in animo habebat, re-
 sponsum dare vellet. At dæmon, non
 quidem aperte significavit, oracula à se
 reddi non posse propter Babylam mar-
 tyrem, cujus arca in proximo erat. Sed
 locum cadaveribus refertum esse dixit,
 idque impedimento esse quo minus ora-
 cula ederet. Porro cum multa essent Da-
 phnæ sepulta cadavera, Imperator ta-
 men conjiciens solum martyrem oracu-
 lis obstare, arcam illius transferri iussit.
B Itaque Christiani eo convenientes, locu-
 lum martyris in urbem deportarunt per
 quadraginta circiter stadia, ad locum in
 quo nunc situs est, & qui ex illius appel-
 latur nomine. Quo quidem tempore
 ajunt viros simul ac mulieres; juvenes
 ac virgines, senes ac pueros qui locu-
 lum martyris trahebant, sese invicem
 cohortantes, psalmos per totum iter ce-
 cinisse: specie quidem ut laborem can-
 tu sublevarent: re ipsa vero, zelo quo-
 dam & pietatis æstu succensus, eo quod
 Princeps non idem cum ipsis de Deo sen-
 tiret. Præcinebant autem cæteris ii, qui
 psalmos apprime callebant: multitudo
 deinde respondebat cum concentu; &
 hunc versiculum succinebat. Confusi
 sunt omnes qui adorant sculptilia, qui
 gloriantur in simulachris.

CAP. XX.

*Quomodo Julianus ob hanc translationem
 multos Christianorum graviter exagitavit
 & de sancto Theodoro confessore: utq; Apo-
 linis Daphnæi templum igne caelitus
 lapsa conflavit.*

Κεφ. κ'.

*η γ' ειν η μετακομιδ' ης ταυτης, πολλοις των χριστιανω εκα-
 λωσεν η παει η αρηιε θεοδωρη τε ομολογητα' ε' οτι η αρ
 κηραθην πεεον, η ει δ' αφηναδ' ανηρησε τα
 υπο' Μωις.*

Eκ τεταε η κινθεις παροε οργην ο βασι-
 λευς ωε υβρισμεν' ο, πιμαρειωδ' οδ' ο
 χριστιανεε εεεεβλδωτο' Καλασι' η ο την
 υπαρχον εζεσιαν επι τεσαμωδ' ο, και πε
 ελλω υπαρχων, οδκ' επι ηνεσε την βελην
 ανηλεινεν η μη εχων, το βασιλευεσ επι-
 ταγμα εις εργον ηγε και τη υσεραια πολ-
 λεε σιωελαμδανεν εν τη' χριστιανων, και
 δεσμιεεε εποιησεν' ενα δε τινα νεανιαν παρω-
 τον πεσογαγων, θεοδωρη' ο' ονομα αυτα, τα
 βασιανηριω ευλω παροση' ηεν' ο δε, επι
 πολω τοις ονυξι πινητομωδ' ο, εχ' ηθηθη
 τη βασιανων, εδ' ε τον υπαρχον ελιπαρησεν

Hanc ob causam Imperator indi-
 gnatione commotus, quasi contu-
 melia affectus fuisset, Christianos suppli-
 ciis afficere decreverat. Verum Salu-
 stius qui praefecturam gerebat Praetorii,
 licet Gentilis, consilium tamen Impera-
 ris non probavit. Cum autem tefragari
 non posset, praecipuum Imperatoris exe-
 cutioni mandavit: & postredie multos
 Christianorum comprehensos in vincu-
 la conjecit. Ac primum omnium ado-
 lescentem quendam, cui nomen erat
 Theodorus, productum in medium
 eculeo applicuit. Qui tametsi unguis
 terreis diu laceratus, nec tormentis
 succubuit, nec Praefecto supplicavit.

Kkkk ij